

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 55.356/3
van 13 maart 2014

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘betreffende de stimuleringsregeling voor de audiovisuele sector, vermeld in artikel 184/1 van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie’

Op 11 februari 2014 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Innovatie, Overheidsinvesteringen, Media en Armoedebestrijding verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘betreffende de stimuleringsregeling voor de audiovisuele sector, vermeld in artikel 184/1 van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie’.

Het ontwerp is door de derde kamer onderzocht op 4 maart 2014. De kamer was samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, Jan SMETS en Kaat LEUS, staatsraden, Jan VELAERS en Lieven DENYS, assessoren, en Greet VERBERCKMOES, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Dries VAN EECKHOUTTE, auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 13 maart 2014.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

2. Het om advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering strekt ertoe uitvoering te geven aan artikel 184/1 van het decreet van 27 maart 2009 ‘betreffende radio-omroep en televisie’ (hierna: Mediadecreet), ingevoegd bij het decreet van 17 januari 2014 ‘tot wijziging van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, houdende invoering van een stimuleringsregeling voor de audiovisuele sector’ (hierna: decreet van 17 januari 2014). Dat artikel luidt:

“§ 1. Iedere dienstenverdelers die een of meerdere omroepdiensten van een of meerdere televisieomroeporganisaties die vallen onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap, op lineaire of niet-lineaire wijze ter beschikking stelt van het publiek, neemt deel aan de productie van audiovisuele werken, ofwel onder de vorm van een financiële bijdrage aan de coproductie van audiovisuele werken, ofwel onder de vorm van een gelijkwaardige financiële bijdrage aan het Vlaams Audiovisueel Fonds vzw, opgericht bij het decreet van 13 april 1999 houdende machtiging van de Vlaamse Regering om toe te treden tot en om mee te werken aan de oprichting van de vereniging zonder winstgevend doel Vlaams Audiovisueel Fonds. Deze bijdrage wordt door het Vlaams Audiovisueel Fonds besteed aan Vlaamse, kwalitatieve onafhankelijke producties in reeksvorm, die tot stand komen in coproductie met de openbare omroeporganisatie van de Vlaamse Gemeenschap en/of de in Vlaanderen erkende en/of aangemelde televisieomroeporganisaties en waarover de Vlaamse Regering met het Vlaams Audiovisueel Fonds een beheersovereenkomst sluit.

De dienstenverdelers brengt het Vlaams Audiovisueel Fonds, de Vlaamse Regulator voor de Media en de Vlaamse Regering ieder jaar vóór 15 februari met een ter post aangetekende brief op de hoogte van de door hem gekozen vorm van deelname, bij gebrek waaraan hij geacht wordt gekozen te hebben voor participatie door middel van een financiële bijdrage aan het Vlaams Audiovisueel Fonds.

§ 2. De in § 1 vermelde financiële bijdrage aan coproductie neemt de vorm aan van coproductieprojecten die voor beoordeling van de ontvankelijkheid en erkenning worden voorgelegd aan de Vlaamse Regulator voor de Media. De Vlaamse Regering bepaalt de nadere modaliteiten met betrekking tot de procedure voor indiening van de coproductieprojecten alsook met betrekking tot de beoordeling van de ontvankelijkheid en de erkenning van deze coproductieprojecten. De Vlaamse Regering bepaalt tevens de nadere modaliteiten met betrekking tot de procedure voor de financiële bijdrage aan het Vlaams Audiovisueel Fonds.

§ 3. Het forfaitaire bedrag van de deelname van elke dienstenverdelers aan de productie van audiovisuele werken, vermeld in paragraaf 1, bedraagt 3 miljoen euro per jaar. In afwijking daarvan kan de dienstenverdelers opteren voor een deelname voor een bedrag van 1,3 euro per abonnee in het Nederlandse taalgebied, berekend op grond van de meest recente en door de Vlaamse Regulator voor de Media aanvaarde gegevens die

werden meegedeeld in uitvoering van artikel 182. Worden die gegevens niet adequaat aangeleverd, dan zal de forfaitaire bijdrage verschuldigd zijn.

De bedragen, vermeld in het eerste lid, worden door de Vlaamse Regering jaarlijks geïndexeerd op basis van het prijsindexcijfer zoals bepaald in artikel 2 van het koninklijk besluit van 24 december 1993 ter uitvoering van de wet van 6 januari 1989 tot vrijwaring van ‘s lands concurrentievermogen, en dit voor het eerst in 2015. Hierbij wordt het prijsindexcijfer van januari in aanmerking genomen.

Een dienstenverdelers waarvan blijkt dat hij met toepassing van § 2 voor de betrokken periode onvoldoende investeringen in coproductieprojecten heeft voorgelegd aan de Vlaamse Regulator voor de Media, is gehouden tot de financiële bijdrage, als bedoeld in § 1, aan het Vlaams Audiovisueel Fonds voor het volledige bedrag als bedoeld in die paragraaf zonder aftrek van de reeds voorgelegde investeringen.

Heeft de dienstenverdelers zijn keuze voor investering in coproductie van audiovisuele werken kenbaar gemaakt en is het tekort aan investering in coproductieprojecten te wijten aan de beslissing van de Vlaamse Regulator voor de Media dat een of meerdere coproductieprojecten niet ontvankelijk zijn of niet erkend worden overeenkomstig de procedure bedoeld in § 2, dan stort de dienstenverdelers het saldo van de totaal verschuldigde financiële bijdrage als bedoeld in § 1 aan het Vlaams Audiovisueel Fonds.

§ 4. Een participatie in een coproductie ter uitvoering van een andere wettelijke of reglementaire verplichting of die een ander wettelijk of reglementair voordeel met zich meebrengt, kan niet in rekening worden gebracht in het kader van de deelnameplicht, vermeld in dit artikel.”

3.1. De rechtsgrond voor het ontworpen besluit is grotendeels te vinden in artikel 184/1, § 2, tweede zin (in verband met de financiële bijdrage aan de coproductie van audiovisuele werken) en derde zin (in verband met de financiële bijdrage aan het Vlaams Audiovisueel Fonds, hierna: VAF), van het Mediadecreet.

3.2. Voor sommige bepalingen van het ontwerp dient de rechtsgrond evenwel ook elders te worden gezocht, namelijk:

- voor artikel 1, 5°, laatste zin, waarin wordt bepaald op grond van welke criteria een audiovisuele creatie als “Vlaams” gekwalificeerd kan worden: uit artikel 184/1, § 1, eerste lid, laatste zin, van het Mediadecreet blijkt dat als de deelname aan de productie van audiovisuele werken onder de vorm van een financiële bijdrage aan het VAF gebeurt, de bijdrage door het VAF moet worden besteed aan “Vlaamse, kwalitatieve onafhankelijke producties in reeksvorm, die tot stand komen in coproductie met de openbare omroeporganisatie van de Vlaamse Gemeenschap en/of de in Vlaanderen erkende en/of aangemelde televisieomroeporganisaties”. Aan de Vlaamse Regering is echter geen delegatie verleend om te bepalen op grond van welke criteria een audiovisuele productie in dit geval als Vlaams kan worden gekwalificeerd, doch op grond van de algemene uitvoeringsbevoegdheid (artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’) komt het haar toe uit het beginsel van het decreet en zijn algemene economie, de gevolgtrekkingen af te leiden die daaruit op natuurlijke wijze voortvloeien volgens de geest die aan de opvatting van het decreet ten grondslag heeft

gelegen en volgens de doelstellingen die het decreet nastreeft, zonder de draagwijdte van het decreet te verruimen of te beperken;¹

- voor artikel 16, waarbij opdrachten aan de Algemene Kamer van de Vlaamse Regulator voor de Media (hierna: VRM) worden toegekend: in artikel 218, § 2, eerste lid, 12°, van het Mediadecreet;

- voor artikel 18, eerste lid: in artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, gelezen in samenhang met artikel 6, tweede lid, eerste zin, van het decreet van 17 januari 2014.²

3.3. Het is echter niet duidelijk wat de rechtsgrond is voor de volgende bepalingen van het ontwerp:

- artikel 9, eerste lid, in zoverre aan het VAF de bevoegdheid wordt gegeven en de verplichting wordt opgelegd om leden voor de beoordelingscommissie op een dubbele lijst voor te dragen aan de VRM;³

- artikel 17, § 2, waarbij een publicatieverplichting aan het VAF wordt opgelegd: noch artikel 184/1 van het Mediadecreet, noch het decreet van 13 april 1999 ‘houdende machtiging van de Vlaamse regering om toe te treden tot en om mee te werken aan de oprichting van de vereniging zonder winstgevend doel Vlaams Audiovisueel Fonds’ biedt daarvoor rechtsgrond.

3.4. Ook voor artikel 17, §§ 3 tot 5, is de rechtsgrond niet duidelijk. Artikel 17, §§ 3 en 4, strekt ertoe aan de onafhankelijke producenten en dienstenverdelers verplichtingen op te leggen en daarbij wordt aan de dienstenverdelers de mogelijkheid geboden om, mits betaling van een bijkomende financiële bijdrage, bepaalde rechten te verwerven. Artikel 17, § 5, strekt tot het toekennen van een bevoegdheid aan het VAF en ook tot het opleggen aan die vereniging zonder winstoogmerk van verplichtingen.⁴

Daarover om uitleg verzocht, antwoordde de gemachtigde wat volgt:

“De rechtsgrond voor [artikel 17, §§ 3 tot 5] is de beheersovereenkomst tussen Vlaamse Regering en het Vlaams Audiovisueel Fonds vzw 2014-2016 m.b.t. het Mediafonds, zoals goedgekeurd door de Vlaamse Regering op 8 november 2013 en de bijlagen bij deze beheersovereenkomst.”

¹ Zie (in verband met de federale pendant in artikel 108 van de Grondwet) o.m.: Cass. 18 november 1924, *Pas.* 1925, I, 25; Cass. 27 februari 1990, rolnummer 2840, *Arr.Cass.* 1989-1990, 848.

² Het verdient evenwel aanbeveling (zie *sub* 5) om artikel 18, eerste lid, weg te laten uit het ontwerp, aangezien die bepaling niets toevoegt aan artikel 2, tweede lid, eerste zin, van het ontwerp, gelezen in samenhang met artikel 6, tweede lid, eerste zin, van het decreet van 17 januari 2014.

³ Gelet op het in artikel 9 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 neergelegde legaliteitsbeginsel, is daarvoor een uitdrukkelijke decretale rechtsgrond noodzakelijk.

⁴ *Ibidem.*

Een beheersovereenkomst gesloten tussen de Vlaamse Regering en het Vlaams Audiovisueel Fonds kan evenwel geen rechtsgrond bieden voor een besluit van de Vlaamse Regering. Daartoe is een decretale bepaling vereist.

3.5. De bepalingen van het ontwerp waarvoor er geen decretale rechtsgrondslag is, zullen eruit moeten worden weggelaten, tenzij alsnog in een rechtsgrond wordt voorzien.

VORMVEREISTEN

4. Gevraagd of de ontworpen regeling aan de Europese Commissie werd aangemeld in het kader van de staatssteunregeling, antwoordde de gemachtigde:

“De regeling zoals nu voorgesteld wordt in het voorliggende besluit werd als dusdanig niet aangemeld bij de Europese Commissie in het kader van de staatssteunregeling.

Dezelfde vraag werd opgeworpen in het advies van de Raad van State nr. 54.109/3 van 10 oktober 2013 over het voorontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, houdende invoering van een stimuleringsregeling voor de audiovisuele sector. Ook toen stelde de Raad van State zich de vraag of dit decreet niet moest voorgelegd worden aan de Europese Commissie.

In antwoord op dit advies werd in de nota aan de Vlaamse Regering van 8 november 2013, gesteld dat de middelen die toekomen aan het VAF door de Vlaamse Regering bestemd worden voor één van haar onderdelen: het Filmfonds, het Mediafonds of het Gamefonds. De modaliteiten van deze financiering worden geregeld in respectievelijke beheersovereenkomsten. De beheersovereenkomsten met het VAF inzake het Filmfonds en het Mediafonds werden in het kader van de staatssteunregeling voorgelegd aan de Europese Commissie, en door haar goedgekeurd bij brief van 8 december 2011.

De beheersovereenkomst met het VAF over het Mediafonds liep af op 31 december 2013. Intussen werd een nieuwe beheersovereenkomst voorbereid, waarin rekening werd gehouden met de nieuwe financieringsmogelijkheden voor het VAF als gevolg van de stimuleringsregeling. Deze nieuwe beheersovereenkomst werd bij de Europese Commissie aangemeld op 4 december 2013.”

De Raad van State, afdeling Wetgeving, heeft geen kennis van de ontwerptekst van de beheersovereenkomst die vanaf 1 januari 2014 zou moeten gelden, en kan dan ook niet beoordelen of met het aanmelden ervan bij de Europese Commissie voldaan is aan de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 108, lid 3, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU). De steller van het ontwerp zal dit bijgevolg alsnog moeten nagaan.

Bovendien dient erop te worden gewezen dat krachtens hetzelfde artikel 108, lid 3, van het VWEU de voorgenomen maatregelen niet tot uitvoering mogen worden gebracht voordat die procedure tot een eindbeslissing heeft geleid.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Voorafgaande opmerking

5. Heel wat bepalingen van het ontwerp zijn een overname van hetgeen reeds voortvloeit uit artikel 184/1 van het Mediadecreet of uit het decreet van 17 januari 2014. Dat is bijvoorbeeld het geval voor artikel 2, eerste lid (vgl. met artikel 184/1, § 1, eerste lid, eerste zin), voor artikel 2, tweede lid, eerste en tweede zin (vgl. met artikel 184/1, § 1, tweede lid), voor artikel 4, eerste deel van de zin (vgl. met artikel 184/1, § 2, eerste zin), en voor artikel 18, eerste lid (vgl. met artikel 6, tweede lid, eerste zin, van het decreet van 17 januari 2014).

Het overnemen in een lagere regeling van bepalingen van een hogere regeling dient te worden vermeden. Niet alleen is een dergelijke werkwijze op het normatieve vlak overbodig aangezien ze geen nieuwe norm tot stand brengt, maar bovendien kan ze tot verwarring leiden over de precieze aard van het in de lagere regeling opgenomen voorschrift en kan ze inzonderheid aanleiding ertoe zijn dat later uit het oog verloren wordt dat alleen de hogere regelgever het betrokken voorschrift kan wijzigen. De verwarring is des te groter indien, zoals hier soms het geval is, bij het overnemen van de hogere regeling essentiële elementen worden weggelaten.

Het overnemen van decretale bepalingen in een besluit van de Vlaamse Regering kan dan ook alleen worden gedoogd in zoverre zulks noodzakelijk is voor de leesbaarheid van het besluit, in welk geval een uitdrukkelijke verwijzing naar de betrokken decreetsbepaling het aangewezen middel zal zijn om de aard van de betrokken bepaling herkenbaar te houden (“Overeenkomstig artikel ... van het decreet van ...”).

Aanhef

6. De verwijzingen in de aanhef dienen in overeenstemming te worden gebracht met wat hiervoor is opgemerkt over de rechtsgrond van het ontworpen besluit.

7. In de aanhef zal in voorkomend geval een lid moeten worden toegevoegd waarin verwezen wordt naar de aanmelding van de voorgenomen steunregeling bij de Europese Commissie.

Artikel 1

8. Artikel 1 van het ontwerp bevat definities. Bij die reeks van definities zijn de volgende algemene opmerkingen te maken:

- het gebruik van vage, open en veralgemenende bewoordingen (bv. “hoofdzakelijk”, “bijvoorbeeld”, “enzovoort”) dreigt tot interpretatieproblemen te leiden;

- regelgevende elementen horen thuis in de eigenlijke artikelen en moeten uit de definities worden geweerd (zie bv. de omschrijving van “coproductieproject” in artikel 1, 5°, van het ontwerp, waarin ook normatieve elementen voorkomen);

- er dient te worden afgezien van het omschrijven van termen wanneer het eigenlijk de bedoeling is om aan te sluiten bij de gangbare betekenis ervan: het opnemen van definities is enkel zinvol wanneer aan de begrippen een specifieke inhoud moet worden gegeven die afwijkt van de betekenis in het gewone spraakgebruik of in de betrokken rechtstak.

9. In de definitie van “coproductieproject” (artikel 1, 5°) wordt het volgende bepaald:

“Het coproductieproject is een Vlaamse audiovisuele creatie. Een audiovisuele creatie wordt als Vlaams gekwalificeerd op basis van onder andere de volgende criteria: de Nederlandstalige originele versie, de Nederlandstalige tekst, het Nederlandstalige onderliggende werk, de culturele verbondenheid met Vlaanderen, de creatieve input vanuit de Vlaamse cultuurgemeenschap en/of een onderwerp dat de Vlaamse cultuur uitdrukt.”

Ter zake verstrekte de gemachtigde volgende toelichting:

“De tweede en derde zin van artikel 1, 5° zijn bedoeld om een duidelijke omschrijving te geven wat een coproductieproject is. De stimulering van de sector gebeurt via stimulering van de productie van Vlaamse audiovisuele creaties. Het concept ‘Vlaamse audiovisuele creaties’ wordt gedefinieerd in artikel 2 van de beheersovereenkomst tussen de Vlaamse Regering en het Vlaams Audiovisueel Fonds vzw 2014-2016 m.b.t. het Mediafonds. Deze omschrijving wordt hernomen in artikel 1, 5°.”

De eerste geciteerde zin van artikel 1, 5°, van het ontwerp (“Het coproductieproject is een Vlaamse audiovisuele creatie.”) lijkt in te houden dat de deelname van de dienstenverdelers aan de productie van audiovisuele werken onder de vorm van een financiële bijdrage aan de coproductie van audiovisuele werken slechts aanvaard kan worden als het gaat om een “Vlaamse” audiovisuele creatie. De rechtsgrond voor het opleggen van die voorwaarde zou dan artikel 184/1, § 2, tweede zin, van het Mediadecreet zijn, waaraan de Vlaamse Regering de bevoegdheid ontleent om “de nadere modaliteiten [te bepalen] (...) met betrekking tot de beoordeling van (...) de erkenning van deze coproductieprojecten”.

Anders dan wat in artikel 184/1, § 1, eerste lid, van het Mediadecreet wordt bepaald met betrekking tot de financiële bijdrage aan het VAF, die moet worden besteed aan “Vlaamse (...) producties (...)”, is voor de deelname van de dienstenverdelers aan de productie van audiovisuele werken onder de vorm van een financiële bijdrage aan de coproductie van audiovisuele werken nergens in artikel 184/1 bepaald dat het om een “Vlaamse” coproductie dient te gaan.⁵ Gelet op dit beduidend verschil in de decretale regeling voor de verplichte deelname aan de productie van audiovisuele werken, naargelang het gaat om de eerste dan wel om de tweede vorm van bijdrage, is het twijfelachtig of de Vlaamse Regering op grond van artikel 184/1, § 2, tweede zin, van het Mediadecreet kan bepalen dat de dienstenverdelers die niet

⁵ Ook in het opschrift van het decreet van 17 januari 2014 wordt in het algemeen gesteld dat het gaat om “een stimuleringsregeling voor de audiovisuele sector”.

kiezen voor een financiële bijdrage aan het VAF, moeten bijdragen aan een “Vlaamse” audiovisuele creatie.

Indien het effectief de bedoeling is om die voorwaarde op te leggen, is het raadzaam om elke onzekerheid ter zake te vermijden en de decreetgever te verzoeken om het decreet op dit punt bij te stellen.

10. De omschrijving van “fictiereeks” in artikel 1, 7°, van het ontwerp lijkt af te wijken van de gebruikelijke betekenis van die term. In dat geval is een definiëring ervan op zijn plaats, maar de vraag rijst of de gegeven omschrijving wel overeenstemt met de bedoeling van de steller van het ontwerp. Op de vraag in hoeverre het gebruik van niet-denkbeeldige personages en gebeurtenissen kan, antwoordde de gemachtigde:

“Zonder in details te treden kan gesteld worden dat ‘Albert II’ en ‘In Vlaamse velden’ wel degelijk fictiereeksen zijn. Ze worden door de VRT in de respectievelijke perscommunicaties ook als fictiereeksen vermeld.”⁶

Artikel 1, 7°, van het ontwerp zal in het licht hiervan aan een nieuw onderzoek moeten worden onderworpen.

Artikel 3

11. Het is niet duidelijk waarom in artikel 3 van het ontwerp melding wordt gemaakt van “het aantal abonnees, vastgesteld op 30 september van het jaar dat voorafgaat aan het jaar van de bijdrageplicht”, waarbij dat aantal vóór 15 februari via een geattesteerd document aan de VRM moet worden meegedeeld.

Volgens artikel 184/1, § 3, eerste lid, van het Mediadecreet dient de financiële bijdrage die is gebaseerd op het aantal abonnees in het Nederlandse taalgebied, te worden berekend “op grond van de meest recente en door de Vlaamse Regulator voor de Media aanvaarde gegevens die werden meegedeeld in uitvoering van artikel 182”. Artikel 182 van het Mediadecreet houdt de verplichting voor de dienstenverdelers in om jaarlijks een werkingsverslag, met vermelding onder meer van het aantal abonnees in het Nederlandse taalgebied, aan de VRM te bezorgen.

Aan de betrokken bepalingen van het Mediadecreet worden aldus drie elementen toegevoegd, namelijk dat het moet gaan om het aantal abonnees vastgesteld op 30 september, dat het aantal abonnees bij een door de bedrijfsrevisor van de dienstenverdelers geattesteerd document moet worden medegedeeld, en dat de mededeling ervan tegen 15 februari moet gebeuren. Het ontwerp wijkt af van het Mediadecreet, vermits de berekening niet gebeurt op basis van de gegevens verwerkt in het jaarlijks werkingsverslag. Op dit punt zal het ontwerp in overeenstemming moeten worden gebracht met de rechtsgrond.

⁶ Uiteraard is de kwalificatie van een programma door een omroep niet doorslaggevend bij de beoordeling van de juridische kwalificatie ervan in het licht van het te nemen besluit.

Artikel 6

12. In artikel 6, 5°, c), van het ontwerp lijkt vóór de woorden “via een eigen platform” het woord “enkel” toegevoegd te moeten worden.

Artikel 7

13. Om toelichting gevraagd bij de vermelding van de woorden “die niet opnieuw in hetzelfde jaar ingediend kunnen worden” in artikel 7 van het ontwerp, antwoordde de gemachtigde wat volgt:

“Deze bepaling is er op gericht om te voorkomen dat dezelfde coproductieprojecten meerdere malen per jaar worden ingediend. Gelet op het feit dat doorheen de genese van de tekst uiteindelijk maar éénmaal per jaar nog coproductieprojecten kunnen worden ingediend, zijn deze laatste bewoordingen overbodig geworden.”

Er kan worden ingestemd met de schrapping van de woorden “die niet opnieuw in hetzelfde jaar ingediend kunnen worden”.

Artikel 9

14. Gevraagd wat wordt bedoeld met de woorden “de pluriformiteit en diversiteit van het coproductieproject” in artikel 9, tweede lid, 1°, d), van het ontwerp, antwoordde de gemachtigde:

“Met pluriformiteit wordt bedoeld dat het project rekening moet houden met verschillende opiniestromen en geledingen in de samenleving en bijgevolg niet eenzijdig mag zijn, maar in tegendeel moet streven naar een genuanceerde beeldvorming over de verschillende groepen in de maatschappij.”

Dit wordt het best in de tekst van het te nemen besluit verduidelijkt.

Artikel 13

15. In artikel 13 van het ontwerp wordt melding gemaakt van het indienen van “een brief tot vaststaande en onherroepelijke investering”. Aan de gemachtigde is gevraagd hoe er een “vaste en onherroepelijke investering” kan bestaan als er nog geen overeenkomst is gesloten. De gemachtigde antwoordde:

“De brief waarvan sprake in artikel 13 moet voorgelegd worden indien geen ondertekende coproductieovereenkomsten kunnen worden voorgelegd binnen de vervaldatum vermeld in artikel 12 (15 mei). De brief is bedoeld als bewijs van de intentie of engagement van de dienstenverdelers om effectief te investeren in de coproductieprojecten. De bewoordingen ‘vast en onherroepelijk’ zijn dan ook eerder ter garantie van dit engagement, maar zijn uiteraard nooit 100% sluitend.”

De inleidende zin van artikel 13, eerste lid, van het ontwerp kan het best in die zin worden geherformuleerd.

Artikel 14

16. Anders dan het geval is in artikel 15, tweede lid, van het ontwerp (zie aan het einde van dat lid), wordt in artikel 14 niet bepaald tegen wanneer het volledige bedrag, respectievelijk het saldo moet zijn betaald. Wellicht gaat het om een vergetelheid, die dient te worden rechtgezet.

Artikel 15

17. Bij artikel 15, tweede lid, van het ontwerp verstrekte de gemachtigde volgende toelichting:

“Het derde lid van artikel 184/1, § 3 van het decreet is bedoeld voor het geval dat een dienstenverdelers ‘ab initio’ projecten heeft ingediend voor een bedrag dat te laag is (in vergelijking met de bedragen die worden opgelegd in het eerste lid van § 3). Het vierde lid van artikel 184/1, § 3 heeft betrekking op de situatie waarin een dienstenverdelers onvoldoende geïnvesteerd heeft omdat een aantal van de door hem ingediende coproductieprojecten geweigerd zijn door de Vlaamse Regulator voor de Media.

Lid 2 van artikel 15 van het uitvoeringsbesluit slaat echter op de situatie waarbij de dienstenverdelers afdoende coproductieprojecten heeft ingediend, maar waar de reële investeringen in die coproductieprojecten lager blijken te zijn dan het verschuldigde bedrag voor bijdragen aan de productie van audiovisuele werken. In dat geval moet het saldo van de totale verschuldigde bijdrage gestort worden aan het VAF. Het gaat dus wel degelijk om het verschil tussen de aangekondigde investeringen en de uiteindelijke investeringen in de praktijk, zijnde het saldo.”

Artikel 184/1, § 3, derde en vierde lid, van het Mediadecreet regelt slechts twee gevallen, namelijk enerzijds het geval waarin de dienstenverlener onvoldoende investeringen in coproductieprojecten heeft voorgelegd aan de VRM en anderzijds het geval waarin het tekort aan investeringen te wijten is aan de VRM die coproductieprojecten niet ontvankelijk heeft verklaard of niet heeft erkend.

Indien de werkelijk gedane uitgaven met betrekking tot de coproductieprojecten – die luidens artikel 15, eerste lid, van het ontwerp kunnen worden gespreid in de tijd vermits ze moeten worden gedaan binnen drie jaar na de kennisgeving door de VRM van de beslissing tot erkenning van het coproductieproject – niet volstaan om te voldoen aan de verplichtingen die uit artikel 184/1 van het Mediadecreet voortvloeien, gaat het om het eerste geval, en dient de betrokken dienstverlener waarvan blijkt dat hij voor de betrokken periode onvoldoende investeringen in coproductieprojecten heeft voorgelegd het volledige bedrag te betalen, en niet het saldo zoals wordt aangegeven in het ontworpen artikel 15, tweede lid, van het ontwerp. Op dit punt strookt het ontwerp derhalve niet met het Mediadecreet.

Artikel 18

18. In het achtste lid van artikel 18 dienen de woorden “tweede zin” te worden vervangen door de vermelding “§ 1,”.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Greet VERBERCKMOES

Jo BAERT